

veed ikke, hvad den ærede Ordfører har — paa at være Overkritikere, som ikke ere særlig drevne i Æstetik og kunne bedømme den Slags Ting. Naar altsaa vi vore dygtigste Folk i det Sag komme frem og sige: Vi afgive den Bevidnelse, skulde saa vi sige: Det er højt urigtigt; det kunne vi ikke tage Hensyn til; det betyder ikke noget, det er os, der maa afgøre den Ting? I hvert Fald, vi kunne dog ikke være anderledes stillede end Dommerne i en Sag; men Dommerne søge Oplysning, Vejledning hos kyndige Mænd, og her have vi en Bevidnelse fra kyndige Mænd, og paa Basis af den skulde vi domme i denne Sag. Jeg fremhæver dette, fordi ogsaa det ærede Medlem, der talte for Mindretallet — Flertallets Mindretal, om jeg maa kalde det saa — betragtede det som en Omstændighed, vi slet ikke kunde lægge Vægt paa, at der netop var en Bevidnelse fra alle disse Mænd. Hvis jeg ikke misforstod det ærede Medlem, som i øvrigt stillede sig velvillig til denne Bevilling, gif hans Betragtning ud paa, at de Folk, de Litterater, som havde Krav paa at kunne komme i Betragtning paa Finansloven, deres Krav maatte være i den Grad indlysende, at Rigsdagens Medlemmer uden nogen Vejledning udefra, af egen Drift, om jeg saa maa sige, skulde erkende dette Krav, og derfor ikke behøvede at oplyses, selv om det var nok saa dygtige Folk, der gav Attesten. Jeg maa tilføje, at jeg er noget mere beskeden i saa Henseende; jeg er glad over at saa den Vejledning, man kan saa, og naar jeg har her Navnene paa Mænd, som jeg højagter i høj Grad, baade Litterater, Kunstnere, Kritikere og andre, og de sige: Denne Mands Betydning og Virksomhed staar saa højt over, hvad nogen af os andre har præsteret, saa siger jeg maa denne Mand have en egen Betydning, og saa stoler jeg ikke ubeløst paa min egen Dom. Men saa kom der en formel Betragtning frem, som jaavel det ærede Medlem som den ærede Ordfører lagde megen Vægt paa, idet de sagde: Her er ganske vist et Andragende, som under Forudsætning af, at denne Mand har den Betydning, den fremragende Betydning, som vi nu have set Attester for, faar det bestedne Krav paa 2,000 Kr., det foreligger jo her for os, men, sige de, det er gaaet uregelmæssig til; denne Dr. Brandes høres frem her paa Hænderne af disse Mænd,

som jeg har omtalt; han skal komme selv med et Andragende, saa skulde vi allernaadigst tage under Overvejelse, om vi kunne reflektere derpaa. Ja, saa burde dog Udvalget have undersøgt, om det dog virkelig aldrig har været Tilfældet her paa Rigsdagen, at man er bleven enig om ikke at forlange et formelt Andragende i saa Henseende, men har bevilget det, som man veed, at vedkommende gerne vil have, og som man veed, at hans Venner begære for ham, baade i og udenfor Rigsdagen. Det er jo for saa vidt et temmelig stort Spørgsmaal, for det er, som den sidste ærede Taler (H. C. Hansen) nævnte, et Spørgsmaal om politisk og religiøs Fordragelighed, der her er Tale om. Man kan have, hvad Mening man vil, om Dr. Brandes, man kan ikke nægte, at han har i de sidste 20 Aars Litteratur og offentlige Liv her i Landet spillet en Rolle, som gør, at det Spørgsmaal, som her foreligger, bliver et Spørgsmaal af Betydning. Altsaa i et saadant Spørgsmaal, som deler til en vis Grad Nationen — deri har den ærede Ordfører Ret — og hvor der foreligger et Forslag, vedtaget af det andet Ting, med Ministerens Billigelse om, at denne Dr. Brandes skal have 2,000 Kr., kommer paa en Gang Udvalget og gør formelle Betæneligheder og siger: Hvor er Ansøgningen; vi kunne ikke finde den? Den er ikke skreven paa Stempel-papir, der mangler Stempel. Den Slags Etikette-spørgsmaal, den Slags Smaaligheder synes jeg ikke rigtig passer i en Sag som denne. Dermed skal jeg forlade denne formelle Betragtning, som den ærede Ordfører sagde i og for sig maatte være afgørende. — Saa gaar jeg over til de reelle Betragtninger, som den ærede Ordfører gjorde gældende. Den ærede Ordfører gjorde i Slutningen af sit Foredrag en Bemærkning om, at det havde været ham højt uebøhageligt at være kommet frem med de Bemærkninger, men at han havde været nødt til det, og jeg skal for saa vidt ogsaa erkende, at han ikke godt kunde have ladet være med at tale ogsaa om Realiteten af Sagen, thi det havde dog været lidt for pudsig, om vi skulde have stoppet ved det rent formelle Spørgsmaal. Det er ganske rigtigt, den ærede Ordfører maatte udtale sig om Realiteten, men den ærede Ordfører maa undskylde mig, jeg tror nok, han kunde